

15. SZUDORKA MEGISMERKEDIK AZ ERDEI VARÁZSLÓVAL

Szudorka és a katicabogár egy kedves rönkházikó előtt álltak, s bizony a kismanónak egy kissé inába szállt a bátorsága. Egy darabig tanácstalanul álldogált, majd vett egy nagy levegőt, és megrázta az ajtón lévő csengettyűt.

A csengettyű vidáman csilingelni kezdett:

- Csiling-giling-csilingiling!

Hamarosan megjelent a varázsló, és mosolyogva betessékelte őket a házba.

- Valami baj van talán a pettyeiddel? – fordult a katicabogárhoz.

- Ó nem, nincs velük baj, csodálatosak! – tárta szét büszkén szárnyait a bogárka.

– Egy barátomat szeretném most bemutatni, neki lenne segítségre szüksége.

Ő Szudorka, a kismanó.

- Örvendek! – fogott kezét a Varázsló Szudorkával – Miben segíthetek?

- Tanulni szeretnék.

- Nocsak-nocsak! – a Varázslónak egészen elkerekedett a szeme a csodálkozástól.

– És mit szeretnél tanulni?

- Mindent! – kiáltotta lelkesen a manó.- Pirosat, kéket és zöldet! Feketét és fehéret! A jót és rosszat!

Szépet és csúnyát! Az éjszakákat és a nappalokat! A virágokat, a fákat, a bokrokat! Az állatokat, a természetet! És leginkább az embereket!

- Ez igen! – bólogatott a Varázsló. – Szeretnél a tanítványom lenni?

- Igen, nagyon szeretnék!

- Hajlandó vagy keményen, kitartóan dolgozni?

- Igen, mindenre hajlandó vagyok!

- A kemény munka sok lemondással is jár majd, tudod ezt vállalni?

- Ígérem, mindent megteszek, hogy szorgalmas, igyekvő tanítványod legyek!

- S miért ez a nagy elszántság? Mit szeretnél elérni?

- Szeretném birtokolni a tudást, hogy aztán segíthessek másokon. Minden álmom, hogy eljussak az emberekhez, s köztük járva tegyem jobbá a világot. Ehhez azonban nem vagyok még elég bölcs és tapasztalt. Segíts nekem, taníts engem Erdei Varázsló!

- Azt hiszem, valóban megérdemled a tudást, hát segítek neked! Megtanítalak varázsolni, gyógyítani, megismertetlek mindennel, ami csak szükséges.

- Köszönöm szépen! – nézett hálásan Szudorka a Varázsló szemébe.

- Akkor én most megyek is – emelkedett fel a katicabogár, és elrepült.

- Gyere Szudorka! – mosolygott a Varázsló új tanítványára. – Megmutatom a szobádat.

Egy apró, de nagyon hangulatos szobácskába vezette a manót. Fa ágyacska állt a fal mellett pihe-puha színes ágyneművel, a falon különböző méretű festmények lógtak, az ágy előtt süppedős szőnyeg hevert. De Szudorka szeme egyre a hatalmas könyvszekrény polcain kutatta, melyen kisebb-nagyobb könyvek sorakoztak.

- Ne félj, módod lesz megismerkedni velük- simogatta meg a fejét a Varázsló. – De most gyere, együnk valamit, aztán pedig pihened kell. Aludd ki magad, mert holnap korán kelünk, kezdődik a kemény munka.

Szudorka boldogan követte a Varázslót, s izgatottan gondolt arra, hogy hamarosan új élet kezdődik számára.

